

«ΙΚέτιδες» Μάχης Lindahl

Η παράσταση συνδέει την επικαιρότητα με το κείμενο του Αισχύλου

Εχω γίνει επιφυλακτική ως προς την άμεση σύνδεση των αρχαίων κειμένων με την επικαιρότητα, αισθάνομαι ότι οι καλλιτέχνες συχνά σκεπάζονται με το δανεικό κύρος ή/και συνειδητά επικαλούνται αναλογίες εκεί που δεν υπάρχουν. Έχω γίνει σχεδόν καχύποπτη απέναντι στην όλο και πιο συχνή άντληση από την όντως απύθμενη δεξαμενή του θέματος «ηρόσφυγες», στην οποία προσφεύγουν πια όλες οι τέχνες. Είμαι επίσης αρνητική προς τη χρήση του λόγου ως μέσου επεξήγησης των όσων αδυνατεί να εκφράσει ο χορός.

Η Μάχη Δημητριάδου-Lindahl στην παράσταση «ΙΚέτιδες» συνδέει την επικαιρότητα με το κείμενο του Αισχύλου, πραγματεύεται

το θέμα της προσφυγιάς και της βίαιης εκμετάλλευσης γυναικών, αναμειγνύει τον λόγο και τον χορό. Όμως βρίσκει τρόπο να διαλύσει όποιες επιφυλάξεις από την αρχή του σύνθετου δρώμενου που έχει δημιουργήσει. Το κείμενο του Αισχύλου, καθώς και τα σύγχρονα, επιμελώς επιλεγμένα λογοτεχνικά κείμενα από μόνα τους αποτελούν δυνατή και εύστοχη σύνθεση.

Η αισθητική ενότητα της παράστασης διασφαλίζεται σε μεγάλο βαθμό και από τη μουσική σύνθεση του Γιώργου Κολιά.

Ο λόγος στην παράσταση δεν εναλλάσσεται απλά με τον χορό, η συμβίωση των δύο στοιχείων είναι πολύ οργανική. Όπως συμπλέκεται και συνυπάρχει με τους χορευτές η εξαιρετη δραματική ηθοποιός Χριστιάνα Λάρκου, έτσι και το κειμενικό μέρος και η κίνηση σμίγουν σ' ένα κράμα. Η αισθητική ενότητα της παράστασης διασφαλίζεται σε μεγάλο βαθμό και από τη μουσική σύνθεση του Γιώργου Κολιά.

Συναισθηματικά και αισθητικά κορυφαία στιγμή του έργου είναι η χορογραφία της ικεσίας από τις πέντε χορεύτριες (Anna Julia Brendle, Πωλίνα Ιωάννου, Βίκυ Κάλλα, Αλεξία Νικολάου, Φούλη Συλιανίδου) σε αρμονικό συνδυασμό με το απόσπασμα από τις αισχύλιες «ΙΚέτιδες».

Η σκηνοθέτις και χορογράφος της παράστασης Μάχη Δημητριάδου-Lindahl είχε

πολύ ουσιαστική βοήθεια από την Αννίτα Σαντοριναίου στην επεξεργασία κειμένων και στην υποκριτική υποστήριξη. Το μέτρο είναι η λέξη-κλειδί στη δουλειά των δύο συνδημιουργών της παράστασης. Η διάρκεια, η σειρά, η αλληλουχία νοημάτων στην επεξεργασία των πεζών κειμένων, η υποκριτική καθοδήγηση όλης της ομάδας, η δραματική και η κινησιολογική εκφραστικότητα, όλα ήταν δοσμένα με μέτρο.

Ο κίνδυνος της αφηγηματικότητας στη χορογραφία αντιμετωπίστηκε με την αναγκαία αφαίρεση, χωρίς να χάνεται ούτε στιγμή η διαυγής σχέση των κινησιολογικών σημαινόντων με τα θεματικά σημαινόμενα. Ακόμα και οι πιο «επικίνδυνες» σκηνές βίας (π.χ. του βίαιου ακρωτηριασμού, εμπνευσμένου από το «Λουλούδι της ερήμου» της Γουόρις Ντίρι, ή οι σκηνές βιασμού με τη συμμετοχή

του Λοΐζου Κωνσταντίνου) αποφεύγουν την υστερμινιστική υπερβολή.

Η Μάχη Δημητριάδου-Lindahl αλλάζει την ένταση από σκηνή σε σκηνή, θέτει στόχους στα μέτρα της ομάδας της, παίζει με τον συντονισμό και με τη διαφοροποίηση των κινήσεων, με τη διάκριση των σόλο και με την επανενσωμάτωσή τους στο σύνολο.

Το θέμα της διαχρονικής σκληρότητας απέναντι στη γυναίκα, το θέμα της άδικης ανισότητας, του ξεριζωμού, που αντιβαίνει στην ίδια τη φύση της γυναίκας ως φορέα της αδιάκοπης συνέχειας δεν οδηγεί την παράσταση σ' ένα φινάλε άγονης απόγνωσης. Ο λόγος και η κινούμενη εικόνα του τέλους ενώνονται σ' έναν ύμνο προς τον λειτουργικό ρόλο της γυναίκας, να δώσει συνέχεια, να φροντίσει τη σοδεία του μέλλοντος.

Νόνα Μολέσκη